

РЕШЕНИЕ

№ 12546

гр. София, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4444** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на „ Б. ТМ“ЕООД [населено място] срещу Ревизионен акт № 22221524002405-091-001/27.11.2024 година, в частта, в която е изменен с Решение № 210/21.02.2025 година на Директор на Дирекция ОДОП в частта на оспорената част на установения резултат по ЗДДС за месец 10.2023 година, като установения данък за внасяне в размер на 7 791,28 лева определил на данък за внасяне в размер на 1223,79 лева,ведно с лихва за забава, и в частта, в която е потвърден- установените задължения за данък по ЗДДС за месец 11.2023 година и месец 12.2023 година, ведно с лихвите за забава.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че, в хода на производството органите по приходите неправилно са начислили ДДС, като са приели, че не е налице ВОД и реалност на доставките, като в хода на ревизионното производство жалбоподателят е представил всички необходими документи, които сочат , че автомобилите са предоставени на чуждестранното дружество. Иска се отмяна на ревизионния акт в оспорените части. Претендират се и сторените по делото разности.

В съдебно заседание жалбоподателят-“Бавария ТМ“ ЕООД редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ла.2 АПК се представлява от юрисконсулт А.- П. редовно упълномощена, която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвоката.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 1529//18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП И. Р. Н. е назначена на длъжността– Главен инспектор по приходите, считано 01.06.2009 година.

Със Заповед № 982,1/30.10.2012 година на Директор ТД на НАП- С. К. Г. М. е преназначена на длъжността- Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- С. считано от 01.11.2012 година.

Със Заповед № 478.1/29.04.2013 година на Директор ТД на НАП- С. М. Й. С. е преназначена на длъжността- Началник сектор при ТД на НАП- С. считано от 01.05.2013 година.

Със Заповед от 31.10.2022 година на Директор ТД на НАП- С. е наредено функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2, т.1 от ДОПК считано от 28.10.2022 година да се изпълняват от поименно изброени служители- органи по приходите, измежду които и К. Г. М. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“ и определил техните заместници при отсъствие- М. Й. С. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ за заместник на К. Г. М.- на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“.

Със Заповед №1138/15.04.2024 година на Директор ТД на НАП- С. Е. Г. В. е преназначена на длъжността – Старши инспектор по приходите при ТД на НАП- считано от 15.04.2025 година.

Със Заповед от 16.05.2024 година на ИД Директор ТД на НАП- С. е наредено М. Й. С. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. за времето от 17.05.2025 година до 17.05.2025 година да изпълнява задълженията на К. Г. М. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С..

Със Заповед за възлагане на ревизия от 17.05.2024 година М. Й. С. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ в качеството на Заместник на К. Г. М. възложила да бъде извършена ревизия на жалбоподателя, определила състава на ревизиращия екип- И. Р. Н. на длъжност Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Е. Г. В. на длъжност Старши инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС за периода 01.09.2023 година-30.04.2024 година, срока, в който следва да завърши ревизията – три месеца,считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 20.05.2024 година.

С Нова Заповед за изменение на ЗВР от 13.08.2024 година К. М. на длъжност- Началник сектор„ Ревизии“ при ТД на НАП- С. -орган, възложил ревизията определил нов срок за завършване на ревизията- до 18.10.2024 година

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 13.08.2024 година.

На 01.11.2024 година органите по приходите,включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № Р-22221524002405-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по ДДС за периоди, подробно посочени в РД.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 01.11.2024 година.

На 27.11.2024 година К. Г. М. на длъжност- Началник сектор „ Рвизии“ и И. Р. Н. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22221524002405-091-001, с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него. Ревизионният акт е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 10.12.2024 година.

На 23.12.2024 година дружеството – жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция ОДОП срещу издадения РА.

С Решение № 210/21.02.2025 година Директор на Дирекция ОДОП отменил обжалвания

Ревизионен акт в частта на установените резултати за данък по ЗДДС за данъчните периоди месец 01.2024 година , месец 02.2024 година и месец 04.2024 година , върнал административната преписка на органа,издал заповедта за възлагане на ревизията, като указал в 30 дневен срок от връчване на решението да се извърши нова ревизия, отменил обжалвания Ревизионен акт в оспорената част на установените задължения за данък по ЗДДС за месец 09.2023 година, изменил обжалвания Ревизионен акт в оспорената част на установените задължения за данъка по ЗДДС за месец 10.2023 година, като установения данък за внасяне в размер на 7 791,28 лева определил на данък за внасяне в размер на 1223,79 лева, ведно с лихви за забава, потвърдил ревизионния акт в оспорената част на установените задължения за данък по ЗДДС за месец 11.2023 година и месец 12.2023 година ведно със следващата се лихва за забава.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 03.03.2025 година .

С Решение за поправка на очевидна фактическа грешка № 248/28.02.2025 година Заместник-директор на Дирекция ОДОП допуснал поправка на очевидна фактическа Грешка в Решение № 210//21.02.2025 година като на страница №19 от диспозитива вместо „ Отменям Ревизионен акт в оспорената част на установените резултати за данъка по ЗДДС за данъчните периоди месец 01.2024 година и месец 04.2024 година следва да се чете“ Отменям обжалвания Ревизионен акт в оспорената част на установените резултати за данък по ЗДДС за данъчните периоди месец 01.2024 година , месец 03.2024 година и месец 04.2024 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 2 броя папки приложенияя.

Назначена , изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба срещу Ревизионни акт за процесуално допустима подадена в срока по чл.156 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221524002405-091-001/27.11.2024 година е издаден от компетентни органи-това е органът, възложил ревизията- К. Г. М. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“- орган, възложил ревизията и И. Р. Н. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето К. Г. М. е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към датата на издаване на ЗВР и РА и е определена за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична Заповед на Директор ТД на НАП- С. от 31.10.2022 година. Установено е още, че К. Г. М. към датата на издаване на първата ЗВР е ползвала законоустановен отпуск и с изрична Заповед на Директор ТД на НАП- от 16.05.2024 година е определен заместник- М. Й. С. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. и първата ЗВР е издадена от М. Й. С. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. в качеството и на заместник на К. Г. М.. Наред с това е установено, че М. Й. С. е заемала длъжността- Началник сектор „ Ревизии“ към датата на издаване на първата ЗВР и е била

определена за орган, който може да възлага ревизии от страна на Директор ТД на НАП- С. със Заповед от 31.10.2022 година и за заместник на К. Г. М. – Началник сектор, а последната към дата 17.05.2024 година е била в обективна невъзможност да изпълнява задълженията си – ползвала е платен годишен отпуск. И. Р. Н. е заемала длъжността-Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това е установено, че и другият орган по приходите, включен в състава на ревизиращия екип- Е. Г. В. към датата на издаване на ЗВР, Заповедта за изменение на заповедите за възлагане на ревизия и издаване на РД е заемала длъжността-Старши инспектор по приходите.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочен в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията.

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР,РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕП, чл.3, ДВ. бр. [34](#) от 6 Април 2001 година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 от ЗЕДЕП, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на [чл. 16.](#)) Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай [ЗВР](#), както и РД и РА са създадени като електронни документи по смисъла на [чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП](#), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и връчени на ревизираното дружество по реда на [чл. 30, ал. 6 ДОПК](#) и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание [§ 2 ДР ДОПК](#), тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на [чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП](#) електронен подпис е всяка

информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал.3 и ал.4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ /частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на [чл. 193 ГПК](#) и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по [чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП](#), обосновава извод за това, че [ЗВР](#), РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на [чл. 13 ЗЕДЕП](#) е въведена фикция за саморъчен подпис.

Наред с това, документите са представени и в електронен вид, като в случая процесуалният представител на жалбоподателя не е оспорил нито представените документи на хартиен носител, нито представения документ в електронен вид.

От така представените заверени преписи на хартиен носител се установява, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията - М. Й. С. - Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП - С., на К. Г. М. - Началник сектор "Ревизии" и на ръководителя на ревизията - И. Р. Н. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С.. За да е валидно подписан съгласно [чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК](#) в случаите, когато е издаден като електронен документ ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), така че по силата на законната фикция в [чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис](#) /ЗЕДЕП/, електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи.

В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 ДОПК задължителни реквизити - името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт.

В ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС" е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт".

Ревизионният доклад е подписан от всички органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички, участващи в ревизията органи по

приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт. Ревизионният доклад е съставен в предвидения 14 дневен срок за съставянето му. Съгласно чл. 117 от ДОПК, ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията, но съставянето на ревизионния доклад след този срок, не може да доведе до незаконосъобразност на ревизионния акт, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад и за издаване на РА са инструктивни, а не преиклузивни и с изтичането им не се погасява правото на органа да го състави, респективно да го издаде. В този смисъл е и трайно установената и непротиворечива съдебна практика, изразена в редица съдебни решения, измжду които и в РЕШЕНИЕ № 10566 ОТ 11.07.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 3654/2013 Г., I ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 11595 ОТ 19.09.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 75/2011 Г., VIII ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 17370 ОТ 20.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 5861/2013 Г., VIII ОТД. НА ВАС и редица дурги решения.

Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29 ал.6 от ДОПК, според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени както на електронния адрес на жалбоподателя. Съгласно чл.30, ал.6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система. В конкретната хипотеза по отношение на всички ЗВР, РД и РА е удостоверено връчването и по електронен път, за което по делото се съдържат писмени доказателства и то оформени в съответствие с разпоредбата на чл.30, ал.6 от ДОПК. На следващо място, в [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административна наказателна отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органите, които го издават, номер и дата ,данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част ,в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва ,подписи на органите по приходите, които са го издали. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, играещ ролята на мотиви. В тази насока неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя, че ревизионният акт е немотивиран.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално- правните разпоредби.

Ревизионното производство е първо като производството е започнало със заповед за възлагане на ревизия, с която органът, възложил ревизията определил срока за завършването и до три месеца, считано от връчване на същата, но поради недостатъчност на срока органът, възложил

ревизията с една заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия удължил срока на ревизията с още два месеца, като удължаването е извършено в съответствие с разпоредбата на чл.114 от ДОПК. Ревизионният доклад е издаден именно в срока, предвиден за приключване на ревизията, а РА е издаден след изтичане на срока за представяне на възражение срещу съставения РД. Неоснователен е доводът на жалбоподателя и на неговия процесуален представител, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в посока необсъждане на приложените доказателства, които обосновават извод за наличие на реално осъществена доставка. На първо място, соченото нарушение на чл.37,ал.2 от ДОПК-че всички събрани доказателства подлежат на обективна преценка и анализ засяга материалната законосъобразност на издадения РА, а не допуснати нарушения на процесуалните правила. На второ място, за допуснато нарушение на процесуалните правила би могло да се говори само и единствено, ако органът по приходите не е събрал доказателства- и то относими, нещо, което в случая на е налице. На следващо място, дори и да е допуснато нарушение на процесуалните правила при издаване на ревизионния акт, то съдът не притежава правомощия да го отмени на това основание и да върне преписката за ново произнасяне, а е длъжен да разгледа спора по същество и в ДОПК не е предвидена разпоредба, при която съдът, както при ИАА да върне административната преписка на органа, издал обжалвания акт с указания за ново произнасяне.

При издаването на ревизионния акт са спазили материално- правните разпоредби на ЗДДС.

Правната регламентация на вътреобщностните придобивания се съдържа в чл.7 от ЗДДС. Съгласно сочената разпоредба, вътреобщностна доставка на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. По силата на чл.53, ал.1 от ЗДДС ВОД по чл.7 се облагат с нулева ставка. Д., удостоверяващи извършването на вътреобщностна доставка, се определят в ППЗДС- по- конкретно- чл.45 от ППЗДДС - документ за доставката и документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките на територията на страната до територията на друга държава членка. Според чл.45,т.1,б.б от ППЗДДС документ за доставката представлява фактура на доставката, в която когато получателят е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка, се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден от държава членка, под който номер му е извършена доставката. В редакцията, действаща към момента на извършване на доставките месец 08.2020 година –месец 10-2020 година документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка са- транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките, транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика

От доказателствата по делото е видно, че през месец 12.2023 година върху декларираната ДО по ВОД към Н. „LAZAR INFRA" с VIN NL004902235B20 в размер на 748 639,11 лева , органите по приходите са начислили данък по реда на чл.86, ал.1 и ал.2, във връзка с чл.53 от ЗДДС и чл.46 от ППЗДДС в размер на 149 727,82 лева.

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещното лице, изготвило Съдебно- счетоводната експертиза, неоспорено от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че в Дневника за продажби за данъчен период месец 12.2023 година „БАВАРИЯ ТМ" ЕООД е декларирано извършването на

вътреобщности доставки на стоки (собствени автомобили) по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС изпратени от територията на страната до територията на друга държава членка, с получател на доставките данъчно задължено лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка (Н. към „LAZAR INFRA“ с VIN NL004902235B20) на обща стойност в размер на 748 639,11 лева, като е подадена и VIES декларация на основание чл. 125, ал. 2 от ЗДДС, а получателят „LAZAR INFRA“ е с валиден VIN към датата на доставката и в хода на ревизионното производство от „БАВАРИЯ ТМ“ ЕООД са представени - три броя фактури от 06.12.2023 година с ДО 149 727,82 лева, а за изпращане и транспортиране на стоката от РБ до Германия е представена Международна товарителница от 08.11.2023 година и Потвърждение за получаване на стоките на 12.11.2023 година от германски получател.

Транспортът на трите автомобила А. А8, WAUZZZF81MN013460; MB S 580, W1K2231761A104958 и MB V 300, W1VVNKS79P4714473 е извършен от „ИВТРАНС СВ“ ЕООД с ТМПС рег. номер С. и ремарке С., собственост на дружеството превозвач, а от „ИВТРАНС СВ“ ЕООД е представен Лиценз № 25932 за международен превоз на товари с валидност 19.01.2023 година/л.196/ но жалбоподателят нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното представи документи за доказване на декларирания БОД на стоки към чуждестранният контрагент „LAZAR INFRA“ Н. с VIN NL004902235B20 – фактури и потвърждение за получаване на стоката от нидерландския контрагент, няма информация и от VIES за декларирана покупка от нидерландското дружество, като от представените банкови извлечения по делото не се установяват входящи парични потоци от „LAZAR INFRA“ Н. и по данни от Хронологичен регистър на счетоводните операции /л.225-227, т.2/ през месец 12.2023 година „БАВАРИЯ ТМ“ ЕООД е отчетла приход от продажба на стоки по Дебита на сметка- 411 Клиенти /Кредит с-ка 702 Приходи от продажби на стоки по следните фактури- № 131/06.12.2023г. с ДО 156 959,46 лв. А. А8, WAUZZZF81MN013460, № 132/06.12.2023г. с ДО 327 889,13лв. -MB S 580, W1K2231761A104958, № 133/06.12.2023 г. с ДО 263 790,52лв. – MB V 300, W1VVNKS79P4714473, но вещото лице посочва, че в представения Регистър няма посочен контрагент по продажбата, а съгласно Дневника за продажби за месец 12.2023 година контрагент е „LAZAR INFRA“ Н. и ДДС не е начислен, като няма осчетоводено плащане по тези фактури.

В хода на ревизионното производство при извършена проверка от страна на органите по приходите в счетоводството на жалбоподателя е установено, че фактури с 131, №132 и № 133 / която не е представена по делото,/ са от дата 06.11.2023 година с посочен получател -физическо лице Х. Т. и с адрес в Германия, като са описани три автомобила Фактура №[ЕГН]/06.11.2023 година с предмет стока-А. А8, WAUZZZF81MN013460, с ДО в размер на 80 252,10 EUR /156 959,46 лева/ с ДДС 0,00 лева с получател Х. Т., Morgenstr.13, 55257 Budenheim, Фактура №[ЕГН]/06.11.2023 г., с предмет стока – MB S 580, W1K2231761A104958, с ДО в размер на 167 647,05 EUR /327 889,13 лева/, с ДДС 0,00 лева, с получател Х. Т., Morgenstr.13, 55257 Budenheim и- Фактура №[ЕГН]/06.11.2023 г., с предмет стока – MB V 300, W1VVNKS79P4714473, с ДО в размер на 134 873,95 EUR /263790,52 лева/, с ДДС 0,00 лева, с получател Х. Т., Morgenstr.13, 55257 Budenheim, като е представено Потвърждение от 12.11.2023 година, за получени стоки в Германия по изпратени фактури №[ЕГН]/06.11.2023 г., №[ЕГН]/06.11.2023 г., № [ЕГН]/06.11.2023 г. и CMR/08.11.2023г.

В представената Международна товарителница – ЧМР е посочен изпращач: „БАВАРИЯ ТМ“ ЕООД, получател: Х. Т., разтоварен пункт: 55257-D, Morgenstr.13, превозвач: „ИВТРАНС СВ“ ЕООД е изготвена на 08.11.2023 година и представеното ЧМР, по отношение на превозното средство, с което е извършен превозът на леките автомобили е отразен ТМПС рег. номер С. и ремарке С., собственост на дружеството превозвач „ИВТРАНС СВ“ ЕООД.

В хода на ревизионното производство жалбоподателят е представил фактура с № 1..93/30.11.2023 година, издадена от превозвача „Ивтранс СВ“ ЕООД, за което е упражнил право на данъчен кредит в размер на 250 лева с предмет – транспортна услуга България – Германия, както и марка, модел и рама на различни превозни средства, а доставчикът е отразил продажбите в отчетните регистри по ЗДДС, но в хода на ревизионното производство доставчикът

въпреки връчено Искане за представяне на доказателства не е представил такива и най- вече доказателства за извършените услуги, като от извършената справка в Информационната система на Агенция“ Митници“ за месец 11.2023 година за посочения автомобил на доставчика, „Ивтранс СВ“ ЕООД няма регистрирани преминавания през границите на РБ. Нещо повече – обстоятелството, че през месец 01.2025 година е издадено Кредитно известие от страна на жалбоподателя поради неплащане на цената от страна на получателя на стоките не може да доведе до извод, че жалбоподателят е извършил ВОД към Нидерландското дружество още повече, че получателят на стоките през месец 11.2023 година е физическо лице Х. Т., а фактурите за ВОД са от месец 12.2023 година и не е налице нито едно доказателство за осъществен ВОД към Нидерландското дружество.

Според постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз освобождаването на ВОД на дадена стока става приложимо, само когато правото на разпореждане като собственик с тази стока е прехвърлено на приобретателя и продавачът докаже, че посочената стока е изпратена или транспортирана в друга държава членка и че вследствие на това изпращане или транспортиране същата стока е напуснала физически територията на държавата членка на доставчика - Решение по дело С-409/04 Teleos т. 42 и др. В конкретния случай, жалбоподателят не е представил всички необходими доказателства, които да установят фактическото напускане на стоките от територията на Република България, както и че стоките са получени от посочения получател, а напротив стоките са получени от физическо лице, което не е регистрирано по ЗДДС, в Германия е и не е установена връзка на това физическо лице с Нидерландското дружество. **В РЕШЕНИЕ № 4258 ОТ 20.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 7070/2022 Г., I ОТД. НА ВАС** е посочено, че „От текста на [чл. 7 ЗДДС](#) и тълкуването на нормите на [чл. 131](#) и [чл. 138 от Директива 2006/112](#), дадено в Решенията на СЕС се установяват материалноправните предпоставки, които данъчнозадълженото лице следва да докаже, за да се ползва от облагането с нулева ставка на ДДС по [чл. 53, ал. 1 ЗДДС](#), и те са: 1. правото на разпореждане със стоката като собственик е прехвърлено на получателя (изискване към всяка облагаема доставка); 2. стоката е изпратена или превозена в друга държава членка и вследствие на това изпращане или превозване е напуснала физически Държавата- членка на доставката (виж решенията на СЕС: от 27 септември 2007 г. по дело С-409/04, Teleos, т. 42, от 27 септември 2007 г. по дело С-184/05, Twoh International, т. 23, от 7 декември 2010 г. по дело R., С-285/09, т. 41, от 16 декември 2010 г. по дело Euro Tyre Holding, С-430/09, т. 29, от 6 септември 2012 г. по дело С-273/11, Mecsek-Gabona, т. 31, от 9 октомври 2014 г. по дело С-492/13, Т., т. 24).

При липса на конкретна разпоредба в [Директивата за ДДС](#) относно доказателствата, които трябва да представят данъчнозадължените лица, за да бъдат освободени доставките им от ДДС, в правомощията на държавите членки е да утвърдят списък на документи (решенията на СЕС по делата Mecsek-Gabona, т. 36 и Т., т. 27). Националният законодател е регламентирал такъв списък с документи в [чл. 45 ППЗДДС](#) в приложимата редакция. Според [чл. 45, т. 2, б. "б" ППЗДДС](#) (ДВ, бр. 6 от 2010 г., в сила от 1.01.2010 г.) доставчикът следва да представи документ за изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава- членка и това е транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка, когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика.

В настоящата хипотеза, жалбоподателят в качеството на доставчик не доказва по никакъв начин наличието на предпоставки за признаване на ВОД, при което начисляването на ДДС по тези доставки от страна на органите по приходите е законосъобразно и за месец 12.2023 година върху размера на декларираната данъчна основа в размер на 748 639,11 лева следва да се начисли данък по реда на чл.86,ал.1 и ал.2 от ЗДДС във връзка с чл.53 от ЗДДС и чл.46 от ППЗДДС в размер на 149 727,82 лева/ което е сторено от органите по приходите и са начислени лихви за забава.

Наред с това, за извършения транспорт до Германия е представена фактура № 93/30.11.2023г. с ДО 1 250 лева и ДДС 250 лева с предмет транспорт България – Германия на автомобили А. А8, WAUZZZF81MN013460; MB S 580, W1K2231761A104958 и MB V 300, W1VVNKS79P4714473 издадена от ИВТРАНС СВ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и получател „БАВАРИЯ ТМ" ЕООД, като транспортът на трите автомобили А. А8, WAUZZZF81MN013460; MB S 580, W1K2231761A104958 и MB V 300, W1VVNKS79P4714473 е извършен от ИВТРАНС СВ ЕООД с ТМПС рег. номер С. и ремарке С., собственост на дружеството превозвач. От „ИВТРАНС СВ“ ЕООД е представен лиценз № 25932 за международен превоз на товари с валидност 19.01.2033 година и единствено процесната фактура, като няма представена счетоводна отчетност/ в който смисъл е заключението на вещото лице, което сочи, че в Протоколите за извършени насрещни проверки е посочено, че доставчикът е отразили процесната фактура в Дневниците си за продажби и СД по ЗДДС за съответния период, като доставчикът „ИВТРАНС СВ“ не е представил платежни документи по процесната фактура, като платежни документи не са представени и от жалбоподателя, както и счетоводни данни за отразено плащане. Следва да бъде посочено, че според трайно установената практика на ВАС е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това и причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждане на договорения резултат, то при доставката по смисъла, вложен от законодателя в ЗДДС – чл. 6, ал.1, респ. чл. 9, ал.1 ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване – предаване на стоката или извършването на услугата.

Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена,/ респективно е прехвърлена собствеността на стоката- чл.25,ал.1 от ЗДДС. Нещо повече дори, следва да бъде посочено, че съгласно чл.8 от ЗДДС услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство.

Въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение за да възникне правото на данъчен кредит за получателя по доставката да ползва право на данъчен кредит. Такава е практиката на СЕО- не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това, предмет на доставките е стоки- като една част от тях са твърде специфични. Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена и ли стоката е предадена.

Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят представи доказателства за реалното извършване на доставките, кои лица са извършили превоза на автомобилите, липсват доказателства на коя дата, кое лице или лица от доставчика са натоварили автомобилите, от къде до къде, и кой е управлявал товарното МПС. Жалбоподателят не представи цялата релевантна информация относно доставката, при което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тази фактура от този доставчик и ревизирият данъчен субект не можа да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визираните в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки.](#)

Така описаната фактическа обстановка налага извода, че представената фактура по процесната доставка е лишена от доказателствена сила и не удостоверява действително получени услуги от ревизираното дружество и се касае за едно формално документиране на сделки и „движение на документи" без да е налице фактическо изпълнение на доставки- транспорт. В тази връзка следва да се подчертае, че фактура, която не документира реално осъществена облагаема

доставка на стоки или услуги е с невярно съдържание. Издаването и използването от получателя за упражняване на право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание може да се счита за част от данъчна измама, като този смисъл е Решение от 07.12.2010 г. по дело C-285/09, т.49. Издадената фактура не отразява реално осъществена доставка между ревизираното дружество и доставчика" ИВ Транс СВ" ЕООД.

За възникване на право на данъчен кредит за получателя не е достатъчно само наличието на издадени данъчни фактури и отразяването им в отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, а доказано, че стопанските операции по издадените фактури са действително осъществени, съобразно принципите на чл.4, ал.1, т.5 от Закона за счетоводството - сделките и събитията да се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма, т.е. не може да се издаде първичен счетоводен документ за сделка, чийто предмет реално не е осъществен. Въпреки липсата на легално определение за понятието "произход на стоката" в установената практика за целите на данъчното облагане се приема, че за стока с установен произход се приема тази, за която е доказано наличието на производител или вносител.

Фактът, че жалбоподателят надлежно е осчетоводил издадената фактура в счетоводството си със съответно взети стопански операции не е и не може да бъде доказателство за реалност на доставката, защото счетоводното отразяване на доставките представлява законово въздигнато задължение на регистрирани по ЗДДС лица да водят счетоводство. Обстоятелството, че жалбоподателят и доставчикът са включили съответните фактури в СД за съответния период, не и не може да бъде доказателство за реално осъществена доставка, защото включването на фактурите в СД за съответния данъчен период, представлява изпълнение на законово въздигнато задължение да включат издадената и получената фактура в СД за съответния данъчен период.

По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9,ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание за включване на данъка в СД. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице, когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД, няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тази фактура и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя.

В този смисъл е и тълкуването на чл. чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, дадено в практиката на СЕС. Съгласно т. 33 от Решение на Съда на ЕС по дело C-285/11 правото на приспадане по принцип не може да се откаже, ако се установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно

задълженото лице облагаема дейност. По силата на т. 31 и т. 32 от цитираното решение, преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Данъчно задълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност. С оглед на това, съвсем законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик.

СЕС не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. В редица Решения на СЕС се обсъжда наличието на установявания за данъчна измама, но в процесния случай органите по приходите не са твърдели за такава, а само за липса на доказани реално осъществени доставки, а само за тяхното документално оформяне. Освен това цитираните решения на СЕС третират различна фактическа обстановка в сравнение с процесния казус и затова те не са относими към него и соченото от жалбоподателя/ по- скоро от неговия процесуален представител грубо нарушаване на принципа на неутралност на ДДС с отказа на данъчен кредит, не е налице, тъй като за нарушаване на този принцип би могло да се говори само и единствено при доказване на реално осъществяване на фактурираните доставки, нещо, което в случая не е налице. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква при сложен фактически състав, правните последици по които могат да възникнат само, ако са изпълнени всички визирани в правната норма предпоставки, като първото съществено услови е да е налице доставка, като законът не свързва правото на данъчен кредит само и единствено с издаването на данъчни фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък без да е фактически извършена стопанска операция между посочените лица като доставчик и получател няма основание за възникване право на данъчен кредит/ аргумент от нормата на чл.68,ал.1, т-1 и т.1 от ЗДДС вр.с чл.25,ал.6 от ЗЗДС. По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока, юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9,ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, като при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и ВОД към гръцкото дружество. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД, няма право на данъчен кредит и го дължи.

По отношение на отказано право на данъчен кредит по фактура № 1000066/30.10.2023 година издадена от „Виланд 07“ ЕООД с предмет- наем на автомобили с данъчна основа 3500 лева и ДДС в размер на 700 лева, настоящият съдебен състав намира, че законосъобразно органите по приходите са отказали право на приспадане на данъчен кредит по тази фактура от този доставчик.

В хода на ревизионното производство доставчикът е представил само тази фактура, но не са представени никакви индивидуализиращи доказателства за наетото МПС, доставчикът имал ли го е за да го предостави на жалбоподателя, няма представена никаква съпътстваща информация относно наетото МПС, неговите индивидуализиращи белези, място на предаване и къде е съхранявано, доказателства, че доставчикът го е притежавал, за да го отдаде под наем или пък да го преотдаде под наем на жалбоподателя и изобщо съпътстваща информация относно доставката, предмет на фактурата. Само издаването на данъчна фактура не е и не може да бъде основание за признаване право на данъчен кредит, при което и предвид липсата на доказателства за реално осъществена доставка и в хода на съдебното производство, настоящият съдебен състав намира, че законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тази фактура в размер на 700 лева, а Директор на Дирекция ОДОП законосъобразно е изменил обжалвани Ревизионен акт в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчен период месец 10.2023 година и е определил данък за внасяне в размер на 1223,79 лева / 625,71 евро/ ведно с дължимата лихва за забава в размер на **89.88 евро 175,79 ЛЕВА/ИЛИ 715,59 ЕВРО ГЛАВНИЦА И ЛИХВИ.**Разпоредбата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК гласи, че за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон. От своя страна чл. 1 от ЗЛДТДПДВ сочи, че неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. От тези норми се следва правния извод, че лихва се дължи при установяване, че ДЗЛ не е внесло в срок съответен данък, въпреки възникналото за него задължение. По силата на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 за този данъчен период; 3. посочи документа по т. 1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Кога данъкът е изискуем сочат нормите на чл. 25, ал. 6 от ЗДДС - на датата на възникване на данъчното събитие /в конкретния случай датата на която услугата е извършена/ данъкът става изискуем и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли.

В контекста на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира издадения РА В в обжалваните части за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.161 от ДОПК-на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, като съгласно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ-по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лева.

Съдът намира, че в полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева/ което е претендирано в минималния размер от страна на юрисконсулта или 66,47 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА“ Бавария ТМ“ЕООД [населено място] срещу Ревизионен акт № 22221524002405-091-001/27.11.2024 година, в частта, в която е изменен с Решение № 210/21.02.2025 година на Директор на Дирекция ОДОП в частта на оспорената част на установения резултат по ЗДДС за месец 10.2023 година, като установения данък за внасяне в размер на 7 791,28 лева определил на данък за внасяне в размер на 1223,79 лева,ведно с лихва за забава, и в частта, в която е потвърден- установените задължения за данък по ЗДДС за месец 11.2023 година и месец 12.2023 година, ведно с лихвите за забава/ общ размер на задължението по РА в оспорената част е в размер на 169 120,02 лева главница и лихви- 86 469,69 евро.

ОСЪЖДА „ БАВАРИЯ ТМ“ЕООД--ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ “ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 66,47 ЕВРО/130 ЛЕВА/- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: